

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. augusztus 24.
(vasárnap)**

Szepesy László

HIT ÁLTAL ÉLNI

Lekció: Habakuk 2,1-4.6.9.12.15.18-20

„Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában. És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és védj táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jőni, nem marad el! Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.

Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem övé! De meddig? És aki adóssággal terheli magát!

Jaj annak, aki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhasa fészket, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől.

Jaj annak, aki várost épít vérengzéssel, és aki várat emel álnoksággal.

Jaj annak, aki megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket!

Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és amely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé, borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!”

Alapige: Habakuk 2,4

„Ímé, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy szent Fiad által gyermekeiddé fogadtál bennünket. Köszönjük Neked, hogy Lelked által a mi szívünkben is elvégzed, hogy Téged dicsőnek, nagynak, hatalmasnak lássunk,

és nevedet dicsérettel, hálaadással magasztaljuk. Köszönjük Neked, hogy énekeinket, imádságainkat, gyarló szavainkat Te áldozatként fogadod, és hogy ezáltal a mennyei istentiszteletben mi magunk is részt vehetünk.

Köszönjük Neked, hogy így jöhettünk egybe ez után a hét után, hogy hálát adhatunk minden dologért, amellyel megajándékoztál bennünket. Köszönjük, Urunk, mindazt az áldást, amelyet Jézus Krisztus révén adtál nekünk.

És köszönjük a szenvedéseket is, amelyeket javunkra tudtál fordítani, és amelyek által is építettél bennünket. Dicsőítünk és magasztalunk Téged azért, hogy ha Lelked által sikerült önmagunkat megtagadnunk, hogyha az ó-emberünk haldoklott a héten, hogy Szentleked ereje az új emberünket erősítette, vezette Igéd által, bátorította, és vigasztalta, hogy ha kellett.

Hálát adunk neked hűségédért is, hogy az megújult minden reggel. Bocsásd meg nekünk, hogy minden munkád ellenére mégis újból és újból hátat fordítottunk Neked. És bocsásd meg, amikor önmagunkban vagy földi dolgokban bízoktunk, nem pedig Tehozzád fordultunk.

Köszönjük, Urunk, hogy úgy jöhetünk Teled, hogy bizonyosak lehetünk abban: bűneinkre elkészítettett a váltság, és a bocsánatot ingyen kegyelemből nekünk adod. Kérünk add, hogy ezt a kegyelmet ne tegyük hiábavalóvá, hanem minden nap arra rácsodálkozva, azért hálát adva Neked élhessünk.

Kérünk, most is hadd várjuk a Te szavadat, és hadd várjunk Téged magadat. Légy itt közöttünk, és áldj meg bennünket, áldd meg istentiszteletünket.

Amen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Az imént felolvasott bibliai igeverset, különösen is a második felét számtalanszor hallhattuk már, hiszen egy nagyon fontos igazságot tartalmaz. Hitünk egyik alapját fogalmazza meg, még pedig azt, hogy Isten kegyelméből Jézus Krisztus miatt igaznak, büntelennek nyilvánít minket, és ezt mi hittel fogadhatjuk el, és hittel ragadhatjuk meg. Ez a fontos igazság volt az, amit megértett Pál apostol is (ezért háromszor is idézte leveleiben ezt az igeverset); ez a fontos igazság világosodott meg Luther Márton, a nagy reformátor szemei előtt; és ez a bibliai igazság az, amely számunkra is reménységet és biztatást jelenthet a hétköznapok küzdelmeiben.

Egy valamit azonban meg kell figyelni: amikor erre a bibliai igeversekre hivatkozunk, akkor nagyon sokszor Pál apostol leveleiből idézzük azt, és ezért a benne szereplő 'élni' szót mindig az örök életre vonatkoztatjuk. Mert ebben a félmondatban, hogy „*az igaz pedig az ő hite által él*”, az 'élet' alatt nagyon sokszor az örök életet értjük. És ezt helyesen is tesszük, mert valóban ezt is jelenti ez a szó. Pál apostol helyesen alkalmazza azt az örök életre, ahogy azt a leveleiben meg is magyarázza. Azonban ha ezt az igazságot és ezt a szót, hogy 'élni', csak az örök életre vonatkoztatjuk, és erre a földi életünkre nem, akkor nagyon nagy gazdagságtól és reménységtől fosztjuk meg magunkat. Mert Habakuk próféta, aki által Isten először leírta ezt az igeverset és kijelentette ezt az igazsá-

got, elsősorban nem az örök életre, hanem erre a földi életre vonatkoztatva használta ezt a szót. Azaz igaz ugyan, hogy hit által miénk az örök élet, amit Isten nekünk adott, de a hívő ember már ebben a földi életben is hit által éli a mindennapjait. És Habakuk próféta könyvében Isten elsősorban ebben az értelemben beszélt arról, hogy mit is jelent hit által élni. Mai alkalmunkon szeretném, ha ennek az igazságnak a Habakuk próféta könyvében található oldalát értenénk meg, és vizsgálánánk meg azt, hogy mit is értett Isten az alatt, hogy a hívő ember hit által él itt a földön.

Ahhoz azonban, hogy ezt megértsük, előbb meg kell értenünk azt a helyzetet és szituációt, amelyben elhangzott ez az igevers. Habakuk próféta Jeremiás próféta kortársa volt, ami azt jelenti, hogy mindketten nem sokkal a babiloni fogság előtt éltek, sőt, maguk is átélői voltak Jeruzsálem városa ostromának és a fogságba vitelnek. Így Habakuk próféta nem sokkal a fogság előtt kapta Istentől ezt a kijelentést, hogy Ő a káldeusok (ismertebb nevük a babilóniaiak) által megbünteti Izráel népét hűtlenségükért, bálványimádásukért, és azért, mert a korábban elküldött próféták szavára nem hallgattak és nem tértek vissza Istenhez. Habakuk próféta részletezi, hogy a káldeusok pusztítása rendkívül nagy lesz: hirtelen fognak jönni, letarolnak mindent, a lendületüket nem állítja meg semmi, városokat rombolnak le, mindent zsákmányként rabolnak el. És mindez pedig – Isten kijelentése szerint – nem sok idő múlva beteljesedik. És ma már látjuk is, hogy valóban így volt ez. Habakuk Kr. e. 607 és 605 között kaphatta ezt a kijelentést, és a babiloniak már 597-ben (9-10 évvel később) be is vették Jeruzsálemet, és fogságba hurcolták annak népét.

Habakuk próféta, amikor megkapta ezt a kijelentést, hogy előre hirdessen ítéletet Izráel népének, nem vitatkozott azzal. Láta, hogy igen, Isten népe megérett a büntetésre, Isten igazságosan ítéli meg őket. Mégis, amikor ezen az ítéleten gondolkozott, nem hagyta nyugodni egy gondolat. Mert arra is gondolt, hogy miközben Isten a hitetleneket bünteti meg, addig a hívők is szenvedni fognak ettől a büntetéstől. Mert a fogságba nem csak a hitetleneknek, hanem a hívőknek is menniük kellett. A káldeusok nem kérdezték, hogy ki az, aki Istenben hisz, és ki az, aki nem hívő, és nem csak a nem-hívőt vitték fogságba, hanem a hívőket ugyanúgy, mint a többieket. Dániel és hívő barátai is ott voltak a foglyok között, ahogyan Isten népe közül sokan mások. És Habakuk ezen elgondolkozott. Ilyen szenvedést, ilyen próbatételt hogyan fog Isten népe kiállni? Hogyan fogja Isten népe a babiloni fogsággal járó terheket elhordozni, honnan vesznek ehhez erőt, és hogyan fogják hitüket megőrizni ilyen környezetben? Hisz nekik is ugyanúgy el kellett vesztetniük otthonaikat, földjeiket, munkájukat, barátaikat, és egy idegen országban, teljesen más kultúrában, más népekkel összekeveredve kellett a semmiből egy új életet elkezdniük. Hogyan fog Isten népe nyugalmat és biztonságot találni ilyen helyzetben? A próféta őszinte. Kimondja azt, hogy fél a jövőtől. Fél a jövőtől, és attól, hogy mi fog történni Isten népével. Mert a hívőknek úgy akkoriban, ahogyan manapság is osztozniuk kell népük sorsában. Isten nem tesz különbséget. Ha megbüntet egy népet, akkor a hívőket is próbára teszi egyúttal. Mi lesz ilyen helyzetben a hívőkkel?

Olyan kérdés ez, amely napjainkban is aktuális. Hogyan marad meg Isten népe akkor, amikor a világban zajló események mindenkire, így ránk nézve is hatással vannak? Mert sem a gazdasági válság, sem a munkanélküliség, sem az abból származó gondok és terhek nem kerültek el minket sem, hanem mindannyian saját bőrünkön érezzük a világ eseményeinek következményeit, gondjait és terheit. És ha egy ország háborúba keveredik, mint például most szomszédunk, Ukrajna, akkor abban a hívó férfiakat is ugyanúgy besorozzák, mint a nem-hívókat. Félünk a jövőtől, és aggódva tesszük fel a kérdést: mi lesz a hívókkal, hogyan fognak majd élni, min kell majd átmenniük, mit kell elszenvedniük?

Habakuk erre a nagyon nehéz kérdésre nem maga próbált meg válaszolni, hanem Istennek tette fel a kérdést, és a választ is Őtőle várta. Az egész könyve egy párbeszéd Istennel. Mert tudta jól, hogy megnyugtató, nyugalmat adó választ csak Isten adhat. Az emberi gondolkozás és válaszok, és Isten Igéje között az a különbség, hogy Isten Igéje mögött ott van a Szentlélek munkája, Aki meg tudja adni és el tudja végezni bennünk, hogy nyugalmat találjunk a nekünk adott feleletben. Az emberi gondolkozás és válasz nem képes ezt a nyugalmat megadni. Pont ezért a hívó ember mindig Isten Igéjén csüng, és mindig ahhoz kötődik és ragaszkodik. Ezért mondja a próféta is: *„őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában”*. A próféta, mint egy őr, aki lesi, hogy jön-e valaki, jön-e az ellenség, vagy jön-e másvalaki, úgy leste Isten szavát, és úgy várta az Ő feleletét. Így olvassuk-e az Igét, és így olvassuk-e azt a Bibliát, amelyből életünk nagy kérdéseire választ kapunk? A próféta ragaszkodott Isten válaszához, nem elégedett meg emberi megoldásokkal, és nem kellett csalódnia, mert Isten felelt neki. Elsősorban azt mondta, hogy a fogság nem örökké fog tartani: 70 év után Isten megszabadítja népét, és újból megalapítják Jeruzsálem városát. És hogy a káldeusokat meg fogja büntetni kegyetlenkedésükért és felfuvalkodottságukért.

De mi lesz addig is a hívókkal? Itt jön az a felelet, amire szeretnénk ma jobban figyelni. Isten ezt mondja: *„íme, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él”*. Hogy mit is jelent Isten válasza, azt két részben nézzük meg. Először azt, hogy mit ért ez alatt, hogy *„íme, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke”*. És ennek tükrében értjük meg azt is, hogy mit jelent az, hogy *„az igaz pedig az ő hite által él”*.

1. Tehát először azt nézzük meg, hogy mit jelent, hogy *„felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke”*? Kiről mondja ezt a próféta, és kire gondol Isten, hogy felfuvalkodott? Egy emberről? Vagy Izráel népéről? A Szentírás szerint minden hitetlen emberről. Azért, mert minden hitetlen ember hamis biztonságérzetben éli le életét, akiknek nincs szükségük Istenre ahhoz, hogy biztonságban és nyugalomban éljenek. Igazából a próféta minden Istenben nem hívó és nem bízó emberről mondja, hogy felfuvalkodott. Miért? Azért, mert hallják az ítélet meghirdetését, mint akkoriban hallotta Izráel népe, és mi a feleletük rá? *„Ó, hát az nem úgy lesz, azt nem lehet tudni.”* És nem hiszik el. Vagy pedig ha el is hi-

szik, hamis biztonsággal áztatják magukat. Azt mondják, hogy „hát az egyiptomiak majd megvédenek minket. Kik azok a káldeusok? Egyiptom hatalmasabb!” Vagy azt gondolják, hogy „majd megvédenek minket az erős kőfalaink, mert a mi városaink bevehetetlenek”. Vagy pedig „lehet, hogy elpusztulnak a városok, de nekem azért van némi félretett pénzem, majd lefizetem a katonákat, és majd valahogy túlélem ezt az időszakot”. És Izráel népe hamis biztonságban élte le az életét, nem kereste Istent és nem fordult Hozzá. De a legtöbben el sem hitték, hogy a babiloni sereg el fogja foglalni és le fogja rombolni Jeruzsálemet.

Ezzel áztatják és hitegették magukat, földi dolgokban reménykedtek és abban kerestek biztonságot. Mivel Istenben nem hittek, vagy tagadták, vagy nem mertek szembenézni az előttük álló veszéllyel, ezért földi dolgokhoz fordultak segítségért, biztonságért, védelemért és oltalomért. Emberekben, katonákban, pénzben, másban lehet bízni, ahogyan ezt később a káldeusok is megtették. Nem csak Izráel népéről mondja ezt a Szentírás, hogy hamis biztonságérzetük van. A káldeusokról is azt mondja Isten, hogy „meg fogom ítélni őket, letelik a 70 év, és őket is megbüntetem kegyetlenkedésükért”.

És mikben bíztak a káldeusok? Felolvastam 5 jajszt Habakuk próféta könyvéből; ezek arról beszélnek, hogy ők is hamis biztonsággal áztatják magukat.

Ezt írja a próféta: *„Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem övé! De meddig? És aki adóssággal terheli magát!”* Jaj annak az embernek, mondja Habakuk, aki más babérjait aratja le, és úgy éli az életét. Jaj annak az embernek, aki azért érzi magát biztonságban, mert tudja, hogy valahonnan majd mindig lesz, amit szerezzek és amivel nyugalmat találjak.

Aztán folytatja (második jajszt): *„Jaj annak, aki bűnös szerzeményt szerrez házának, hogy magasra rakhassa fészket, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől.”* Nagyon sokan a fészket, a családjukat biztonságba akarják ilyen vagy olyan módon helyezni. Akár félretett pénz által, akár más körülményeken keresztül, majd magabiztos embernek neveljük gyermekünket, majd ez megtartja őt. És azt gondolják – hihetetlen, de ezt gondolják –, hogy elkerül minket a gonosz, elrejtőzhetünk a gonosz hatalma elől. Minket nem fognak érni csapások, mert bebiztosítottuk magunkat, biztonságba helyeztük magunkat.

A harmadik jaj: *„Jaj annak, aki várost épít vérengzéssel, és aki várat emel álnoksággal.”* Az embernek meg vannak a módszerei: álnokság, hazugság, erőszak (és nem mindig fizikai: akaratot is rá lehet erőszakolni valakire), hogy biztonságba helyezük magunkat. Várost építenek: magunk kis világát, aminek meg vannak a határai, meg vannak a biztonságot adó várfalai, azok közé beszorulunk, és biztonságban érezzük magunkat. Csakhogy az Úr azt mondja, hogy ezek a várfalak egyszer ledőlnek, és minden biztonság elszáll.

„Jaj annak, aki megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrésegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket!” Jaj annak az embernek, aki magát mások fölé akarja helyezni, a felebarátját megalázza, maga alá gyűri így vagy úgy, és úgy éri el a biztonságot, hogy elintézi, hogy a másik ne árthasson neki. Hamis biztonság ez is.

És az ötödik jaj: „*Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé, borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi!*” Jaj annak, aki a bálványában bíz, jaj annak az embernek, aki a szíve álmait és bálványait dédelgeti, és azért érzi biztonságban magát, mert ezektől a bálványoktól remél és vár mindent.

A káldeusoknak is megvoltak a maguk biztonságot adó gondolataik, módszereik, hogy hogyan éljenek ebben a világban Isten nélkül nyugalmasan és biztonságban. Ahogy manapság is, mindannyiunknak meg vannak a módszereink, hogy mitől reméljük nyugalmat és biztonságot. Nagyon sokan hallják azt, hogy Isten meghirdetett egy ítéletnapot, amelyen minden cselekedetünket meg fogja ítélni, és biztonságban érzik magukat. Azt mondják, hogy „ó, én elég jót tettem az életemben, hogy megmeneküljek”. Bízunk abban, hogy amit ők tesznek, azzal kifizethetik Istent.

És ugyanez a helyzet, amikor a hívő ember megpróbálja azt is letagadni, hogy igen, szenvedések várnak rám, és a hívő életet, mint valami szenvedés nélküli boldogságot próbáljuk elképzelni, pedig Isten nem ígéri ezt. Nem nagyobb a tanítvány az ő mesterénél: ha Jézus Krisztusnak szenvednie kellett, nekünk is kell.

És különféle dolgokhoz fordul a hitetlen ember: önbizalom erősítéséhez. Manapság ez nagyon divat: el kell mennünk pszichológushoz, hogy önbizalmunkat visszanyerjük, hogy önmagunk tudjuk élni az életünket. Majd én magam irányítok, és mindent úgy alakítok, hogy biztonságban legyek. És a hitetlen ember az élet különböző nehéz helyzeteiben mindig földi dolgokhoz fordul segítségért, és azoktól várja saját biztonságát, nyugalmát. Legyen az jó ismerős, félretett, felhalmozott pénz, saját magunk kreativitása, akaratőrünk, képességeink, és még sorolhatnánk, hogy mi mindenben bízunk. Azonban minden hitetlen emberben közös, hogy semmi áron nem akarnak Istenhez fordulni, mert akkor el kellene ismerni, hogy nincs semmim, amivel megvédjem magamat. Ezért bízunk a földi dolgokban, amelyeket a próféta levegőnek nevez, és az ilyen hamis biztonságban bízókat felfuvalkodottaknak hívja. „*Ímé, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke*”, mondja a próféta. A felfuvalkodottság az a bizonyosság, hogy Isten nélkül biztonságban élhetek, és nyugalmam lehet. Mert amikor Istenen kívül így élünk, akkor a szívünk magabiztossá válik, de vakká is, mert közben nem vesszük észre, hogy milyen veszélyben van az életünk.

Azonban az ilyen biztonság csak látszólagos, ideig és óráig tart, és az embernek nem lesz nyugalma ebben a földi életben. A hitetlen embernek újabb és újabb kapaszkodókat kell keresnie, mert ami az egyik helyzetben biztonságot adott, az a következő pillanatban máris megingott és valami újat kell keresnem. Mint például az az ember, aki a vagyonától, félretett pénzétől reméli a nyugalmát. Jönnek nehéz idők, „nem baj, van félretett pénzem”, és kuporgatja, gyűjtögeti. És amikor eljön az az idő, s amikor már elég sok van neki, akkor meglátja, hogy „ó, igen, van nekem már pénzem”. De akkor újabb félelmek és újabb gyötrelmek jelennek meg a szívében, hogy például „hogyan őrzöm meg ezt a vagyont, nem rabolnak-e ki, nem válik-e értéktelenné a bankban”, és még sorol-

hatnánk. Az ember Isten nélkül nem talál nyugalmat. Akármi legyen is az a dolog, amitől azt reméli, az csak ideig-óráig elegendő számunkra, mert újabb félelmek és gyötrelmek fognak minket megtalálni.

És amikor a próféta azt mondja, hogy „*nem igaz az ő lelke*” ennek a felfuvalkodott embernek, azt mondja ki, hogy nincs nyugalma, és azért nincs, mert az, hogy 'igaz', ez egy jogi kifejezés, azt jelenti, hogy büntelen. A büntelenségből pedig az a nyugalom származik, amelyet Isten ígért az Őt szeretőknek. Ha Isten valakiről kimondja, hogy igaz, büntelen, akkor egyben nyugalmat is ígér neki. Az örök élet nyugalma, öröme az, amit elsősorban hangsúlyozni szoktunk, de ebből az örömből már ebben a földön életben is bizonyos mértékben részeseülünk. Amikor azt mondja a próféta, hogy „*nem igaz az ő lelke*”, azt mondja ki, hogy az Istenben nem bízó ember, a másban biztonságot kereső ember bűnös, és a bűn következménye pedig a büntetés – az pedig nem maga a nyugalom és biztonság. És bár Isten az ítéletet nem hajtja rögtön végre itt a földön, de már bizonyos dolgokat megbüntet, és ezzel azt mondja ki Isten, hogy Ő maga az, aki ezt a nyugtalanságot adja a hitetlen ember szívébe, Ő az, aki nem hagyja, hogy nyugalomra leljen Őnélküle. A hitetlen ember ezért, mivel sosem Istenhez fordul, mindig maga keresi a nyugtalanságát, amikor hiábavalóságokhoz fordul biztonságért.

Az 5. vers egy részeg emberhez hasonlítja azt az embert, aki Istenen kívül próbál biztonságot találni. Ezt mondja: „*bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma*”. Azt mondja, hogy az, aki Istenen kívül nyugalmat talált itt az életben, az olyan, mint a részeg ember. A részeg embernek részegen is megvan a boldogsága, de amikor kijózanodik, felébred: „mi az a boldogság? Tovatúnt, eltúnt, nincs többé.” És amikor kijózanodik, ismét jön az élet terhe, ismét jönnek a problémák, a nyugtalanság, és a szíve megint tele lesz gyötrellemmel. Ilyen az, amikor az ember Istenen kívül igyekszik nyugalmat találni. A próféta tehát azt mondja, hogy Isten az, aki ezzel a nyugtalansággal sújtja a hitetlen embert, mégpedig azért, hogy Őrajta kívül ne találjon nyugalmat. Isten magához akarja hívni ez által a nyugtalanság által a hitetlen embert, mert a nyugtalan ember mindig megnyugvást keres, mindig keres valakit vagy valamit, amibe belekapaszkodhat, ami biztonságot ígér neki. És Isten azt mondja, hogy azért nem lelitek meg a nyugalmat, és azért vagytok nyugtalanok, mert nem nálam keresitek. Forduljatok énhozzám, „*és én megnyugvást adok nektek*”.

A hamis biztonságban látszólag megnyugvó, de szívében némi nyugtalanságot mindig érző emberekkel szemben mondja ki Isten, hogy ellenben „*az igaz ember*”, a hívő ember „*hit által él*”.

2. És most térjünk rá arra, hogy mit is jelent ez: „*hit által él*”. A próféta a hitet mindazokkal a dolgokkal szembe helyezi, amelyekben mi bízni szoktunk. Nem egy dolog a sok közül a hit, nem egy azok közül, ami nyugalmat és biztonságot adhat nekünk, hanem csakis az egyedüli. És Isten ezt hangsúlyozza, hogy egyedül Istennél találod meg életed nyugalmat. Vagy Istenben bízol, vagy

másban. Ez a két lehetőség van. Mert amíg az Isten nélküli ember hite a földi dolgokhoz kötődik, és azok által él, addig a hívő ember egyedül Istenhez kötődik és Őhöz ragaszkodik. Hit által élni ezért azt jelenti, hogy az ember elhagyja mindazokat a régi dolgokat, amelyekben reménykedett, amelyekben újból és újból csalódnia kellett, és egyedül Istenben kezd el bízni. Miután minden földi védelemtől, menedéktől megfosztja magát az ember, amelyekben eddig bízott, akkor kezd el igazán hitből élni, mert mindenért, amire szükségünk van, Istenhez kell mennünk, és Őtőle kell kérnünk. A hitből élés azt jelenti tehát, hogy Isten ígéreteire alapozom az életemet, és azokat várom, hogy azok beteljesedjenek az életemben. A hívő ember itt a földön élve a mennyei dolgokhoz emeli fel a lelki szeméit, gondolatait és reménységét, és azoktól függ, nem a földiektől. Hit által élni: egyedül Istennél lelteni nyugalmat.

Nem azért vagyunk-e sokszor nyugtalanok, nem azért félünk-e, és azért gyötör bennünket a félelem, mert mindig visszafordulunk a régi, „biztonságot” nyújtó dolgokhoz? Nem azért szenvedünk-e, és nem találjuk meg békességünket Istennél, mert nem Őhöz fordulunk, hanem magunk próbáljuk megoldani és biztonságba helyezni életünket különféle veszélyek közepette?

Másodszor azt mondja Isten, hogy a hívő ember úgy él hit által, hogy a neki adott ígéretekben bízunk, azokat ragadja meg. A hit által élő ember az Ige szerint az Ige által, és az alapján él. A próféta megértette, hogy az ítélet napjai alatt a hívő nép nem lesz védtelen, megértette, hogy lesz, Aki vigyázzon rá. Isten ott lesz még a babiloni fogságban is, és Ő képes onnan is megszabadítani. Ezért hangsúlyozza a próféta, hogy a kijelentéshez, az Igéhez ragaszkodni kell, nem elhagyni. Nem elég, hogy naponta egyszer elolvassuk, és utána elfelejtjük, hanem szívünkbe kell vésni. Ezért mondja az Úr: *„Írd fel e látomást, és védj táblákra,”* hogy megmaradjon, *„hogy könnyen olvasható legyen. Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; nem csap be téged,”* nem hamis biztonságot ígér neked. *„Ha késik is, bízzál benne,”* legyél türelmes, várjad azt, *„mert eljön, el fog jőni, nem marad el!”* A hit által élő ember az Igéhez kötődik, a gondolatai, a reménysége abból, Isten ígéreteiből ered. Mert Isten képes betartani, és be is tartja az Ő szavát. A hívő ember a maga hitében és tiszta lelkiismeretében nagyobb biztonságban van, mint az, aki a földi dolgoktól remél és vár segítséget. Az, aki Isten ígéreteiben bízunk, biztonságban van – és senki más. A földi dolgoknak nem áll hatalmukban emberi életet meg tartani, megmenteni, ellenben az Úrnak igen.

A hívő ember ebben reménykedve minden gondját Istenre bízva, amíg a hitetlen ember nem lát túl ezen a világon. Ebben próbál meg különféle dolgokat gyűjteni magának, amelyektől biztonságot remél, amibe bizalmát vetheti. Nem pusztán arról van szó tehát ebben az igeversben, hogy *„az igaz ember hit által él,”* hogy a hívő ember megigazul, és az örök kárhozattól megmenekül. Nem csak abban vagyunk biztonságban, hogy hova kerülünk az örök életünkre nézve, hanem a hétköznapijainkban, itt a földi életünkben ad Isten nekünk nyugalmat és biztonságot. Isten figyelmeztet mindenkit, aki Rajta kívül keres nyugalmat: azzal bünteti meg, hogy nyugtalan lesz az élete. Azért teszi ezt, hogy

Önmagához visszahívjon. Tehát nem elegendő azt mondani, hogy megigazultam hit által, az örök élet az enyém, és erre nézve nyugodt vagyok, hanem tudnom kell, hogy minden dolog a földi életben Isten kezében van, és ha hit által élek, akkor biztonságban és nyugalomban tudom élni az életemet, mert Istenben vagyok, már most, itt, ebben az életben.

És harmadszor, hit által élni azt jelenti, hogy imádság által élünk. A hívó embernek az imádság nem pusztán egy gyakorlat, nem egy szükséges dolog, amit mindenki elvégez, hanem létszükséglet. Azért, mert a hívó ember látja, hogy Istenen kívül nincsen biztonság, és ezért újból és újból Őhöz fordul. És ezt teszi úgy, hogy megvallja, hogy „Uram, nekem nincs semmim, én nincstelen vagyok, úgy jövök Te elé, hogy nincs semmim, amivel akár az életemet megtartsam, akár nyugalmat teremtsék ebben az életben”. A hívó ember látja, hogy nincs semmim, de látja azt is, hogy Isten, mint Atya hogyan gondoskodik őrá, hogy milyen örökséget készített számunkra, és hogy az imádságban mind ezeket elkérhetjük Tőle. A hitetlen ember azt gondolja, hogy sok mindene van, amiben bízhat. És nagyon sokszor a vallásos, de hitetlen ember így is imádkozik: „Uram, nekem van erőm, van tudásom, van akaraterőm, van pénzem, minden megvan, hogy megoldjam ezt a problémát, már csak egy kicsi hiányzik. Megvan a 95 százalék, de azt az 5 százalékot add meg nekem, légy szíves”. És már is Istent lealacsonyítottuk egy szolgává, aki kipótolja azt, ami hiányzik (azt az 5 százalékot), az a 95 pedig önerőből megy. És nem veszik észre az ilyen emberek, hogy mind a 100 százalék Istentől van. Minden! Mindent Istentől kap a hívó ember: „Uram, nincs semmim, de nekem adtad a Te Igédet, a Te ígéreteidet, azokban bízom és reménykedem, hit által akarok élni, és egyedül ezért jövök Hozzád, mert megígérted, hogy megteszed, és nekem adod”. A hívőknek ezért nincs életük önmagukban, mert tudják, hogy nem képesek megtartani azt. Ezért mondja az Ige, hogy a hívó ember „*hit által él*”. Ezzel szemben azok élete, akik másban bíznak, mulékonynak fog bizonyulni, mert egy ilyen helyzetben, mint Habakukék voltak, kérdés volt, hogy „Uram, megtartod Te a hívó emberek életét?” És a hívó ember azt tudta mondani, hogy igen, bízom Benne. Egyedül az Úr képes ilyen helyzetben is megtartani minket. Ezzel szemben, akik másban bíztak, azoknak csalódnuk kellett.

És igaz ez az örök életre is. Hit által fogunk élni akkor, de hit által tartatunk meg ebben a földi életben is, akármi következzen ránk.

Habakuk megértette, hogy Isten népe a jövőben sem élhet másként, csak Istenben bízva. Amikor Isten megpróbáltatások elé állítja, akkor is hit által kell élniük. Az Ő ígéretei akkor is megállnak, ha éppen körülöttünk feje tetejére áll a világ, és Ő képes népének életét megtartani még akkor is, amikor mi azt lehetetlennek gondoljuk. Ahogyan megtartotta Dánielt, ahogyan megtartotta Ezsdrást, megtartotta Nehémiást, és ennél sokkalta többet tett értük: nem pusztán megtartotta, hanem csodálatosan vezette is őket.

Az igaz ember azért igaz, mert Isten előtt bűnbocsánatot nyerve nyugalmat és biztonságot talált az Úrnál. És ez a nyugalom nem a földi dolgok állásától függ, hanem Istentől, Aki pedig mindig hű az Őbenne bízókhoz. Az igaz ember,

a valódi nyugalmat talált ember hitből él. Azaz csak azok találnak igazi nyugalmat, akik azt Istennél keresik.

Amikor életünk megpróbáltatásai jönnek, mint Habakuk prófétára és az ő kortársaira, akkor az a kérdés testvéreim, hogy mi miből élünk? Itt a földön kezdünk el földi dolgokat keresni, embereket (akár magunkat), akiben bízunk, akitől várjuk a mi megtartásunkat, a biztonságunkat és nyugalmunkat, vagy pedig Istenhez fordulunk, és az Ő ígéreteiben reménykedve hitből akarunk élni? Elszámoltunk-e már azokkal a dolgokkal, amiktől biztonságot reméltünk, hogy csakis egyedül kizárólag Istenben leljük meg nyugalmunkat? És mindaz, ami meg van még az életünkben, küzdünk-e azokkal, hogy ne azokban bízunk, hanem egyedül Istenben? Olyan kérdés ez, amelyre felelnünk kell mindannyiunknak.

Egy példát hadd hozzak Dávid király személyében, aki az élete során nagyon sok megpróbáltatáson ment keresztül, de egyszer sem csalódott. Hit által élt, nyomorúságos körülmények között nagyon sokszor, de nyugalomban és mégis békeességben, holott körülötte háborúk zajlottak. Számtalan háborút kellett vívnia, de mégis bizonyos volt Istenben, az Ő ígéreteiben, és nyugalmat talált Nála. Hadd fejezzem be az ő vallomásával, a 28. zsoltár 7-8. verseivel: *„Az Úr az én erőm és pajzsom, Őbenne bízott szívem és megsegítetttem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. Az Úr az Ő népének ereje, és az Ő fölkejtjének megtartó erőssége.”* Adja Isten Szentlelke, hogy ezt a nyugalmat és békét leljük meg Istenben!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk és Istenünk azért, hogy minden körülmények között, minden megpróbáltatás, teherhordozás, fájdalom és szenvedés közepette is Te nyugalmat és békeességet tudsz adni a Tiednek. Köszönjük mindazokat a bibliai személyeket, akik életében ezt láthattuk, akik sokat szenvedtek különféle megpróbáltatásoktól, mégis Benned mindig nyugalmat találtak. Köszönjük, hogy Habakuk prófétát is megerősítetted, rámutatva arra, hogy Lelked ezt a munkát végzi azokban, akik hit által a Te ígéreteidhez ragaszkodva igyekeznek élni.

Urunk, szeretnénk mi is megtalálni ezt a nyugalmat, békeességet, ha még nem tettük volna, és szeretnénk hálát adni, hogy ezzel ajándékozol meg minket. Mégis, látod, hogy nagyon sokszor nyugtalankodunk, és a mi szívünk félelmekkel van tele, mert félünk a jövőtől, és nem érezzük a kezünkben azokat a dolgokat, amelyektől biztonságot remélünk. Segít meglátni azt, hogyan csapjuk be, és áltatjuk magunkat, szívünket hamis biztonságérzettel. És segíts meglátnunk azt, hogy nincs semmink Tenélküled.

Köszönjük mindazt, hogy amikor ezt megmutatod, akkor magadhoz hívsz, és megláttatod mindazt a gazdagságot, nyugalmat és békeességet, amelyet a Téged szeretőknek készítettél. Urunk, szeretnénk így, hitből élni, egyedül Benned bízva, és nem emberekben, anyagi biztonságban, saját erőnkben – szeretnénk egyedül csak Benned bízni. Segíts ígéreteidet ezért megragadnunk, igaznak tar-

tanunk, hogy azokhoz igazíthassuk életünket, mindennapjainkat. Segíts őszinte alázattal, felismeréssel jönni Tehozzád, hogy nincs semmink, mégis Veled együtt és Tebenned minden a miénk. Segíts így hitből élni, Rád mutatni, Téged dicsőíteni.

Így könyörgünk testvéreinkért, akik betegek, szenvednek a fájdalomtól. Adj nekik erőt annak elhordozásához. Kegyelmed és irgalmad nagyságára nézve pedig hadd könyörögjünk gyógyulásért is.

Imádkozunk a szenvedőkért, magányosokért, hogy Te legyél velük! Segíts nekünk a testvéri közösséget, szeretetet a hétköznapiakban is megélni. Kérünk támogass minket abban, hogy együtt tudjunk örülni az örülőkkel, egymás örömeiben hadd osztozkodjunk, de sírni is hadd tudjunk a sírókkal. Így kérünk, legyél a gyászolókkal, akik elveszítették szerettüket, hogy Te, aki magad vagy a feltámadás és az élet, legyél vigasztalás számukra.

Külön könyörgünk a fiatalokért, akik Neszmélyen lehetnek. Hálát adunk azért, hogy elkészítetted ezt a hetet számukra, kérjük, hogy áldd meg az Igét, amely hirdettetik közöttük.

Könyörgünk népünkért is, annak vezetőiért: add, hogy Hozzád találjunk vissza, és hogy mindenki, a mai élet által kínált kényelem és nyugalom helyett Tebenned hadd bízson. Add Lelked bölcsességét népünk vezetőinek, hogy Hozzád vezessék a népet, és akaratod szerint irányítsák azt.

Kérünk egyházunkért, annak vezetőiért is, hogy Téged követve vezethessék hívő népedet. Köszönjük irgalmatát és kegyelmedet, köszönjük, hogy ígéreted szerint minden nap velünk vagy a világ végezetéig. Legyen áldott minden munkádért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

274. dicséret

Neumark Gy., 1657.

Ki Is- te- né- nek át ad min- dent,
 Azt csu- da- ké- pen őr- zi itt lent,
 Bi- zal- má- t, csak be- lé ve- ti,
 In- ség, baj közt is él- te- ti.
 Ki min- dent szent ke- ze- he tett,
 Az nem fő- vény- re é- pí- tett.

2. A súlyos gondok mit használnak,
 A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/:
 Ha sebeink még jobban fájnak
 S mindennap kínunk visszatér?
 Így terhünk egyre súlyosabb,
 Ha lelkünk bűnnek helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben:
 Magadban békességre lelsz, :/:
 Az Úr rendelte kegyelemben
 Örök, bölcs célnak megfelelsz.
 Ki elválasztá életünk,
 Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat,
 Mit éppen néked Ő adott; :/:
 A mennyből gazdag áldást juttat
 S majd Jézus ad szép, új napot.
 Ki Benne bízik és remél,
 Az mindörökké Véle él.